

סיפור מקרה 1:

המורה הודיע שאחת לכמה חודשים נחליף מקומות ישיבה בכיתה. הוא הסביר שהזוגות ייבחרו בהגרלה, ושאת סדר הישיבה הוא יקבע. אלי היה דווקא מאוד מרוצה שצביקה נבחר לשבת על-ידו, אך לצערו המורה הושיב אותם בשורה השלישית, ולפניו ישב ראובן, שהיה גבוה במיוחד. כל השיעור אלי התאפק לא לומר דבר. הוא ניסה להטות את ראשו מצד לצד כדי לראות את הלוח, אך ראובן כל הזמן זז, ואלי לא הצליח לראות דבר. מיד כנשמע הצלצול, מיהר אלי אל המורה.

אלי 1: "המורה, איך העזת להושיב אותי מאחורי ראובן?! אתה לא חושב על זה שהוא גבוה ומסתיר את הלוח! כבר נתפס לי הצוואר מרוב ניסיונות לראות את הלוח!"

אלי 2: המורה, אני מאוד שמח על כך שצביקה נבחר לשבת לידי, אך יש לי בעיה עם המקום שבחרת לי. הושבתי אותי מאחורי ראובן, והוא גבוה ממני ומסתיר לי את הלוח. תוכל לטפל בזה, בבקשה?!"

סיפור מקרה 2:

בביתו של איציק מקובל שאמו מקפלת את הכביסה של כולם, ומניחה לכל אחד את בגדיו על המיטה כדי שיכניסם לארון. לעתים רחוקות קורה שהיא מתבלבלת, ומניחה את הבגדים על המיטה הלא הנכונה. ביום שישי האחרון גילה איציק שבין הבגדים המונחים על מיטתו, יש גם בגדים של שמוליק, אחיו הקטן. איציק לקח את הבגדים מיד, וניגש אל אמו.

איציק 1: "אמא, את לא רואה שאלו בגדים של שמוליק?! מה פתאום את שמה אותם על המיטה שלי?! למה תמיד אני צריך לדאוג לבגדים שלו?!"

איציק 2: "אמא, תודה רבה שכיבסת וקיפלת את בגדיי, אך נראה לי שהתבלבלת. הבגדים האלו של שמוליק. אלך לשים אותם על מיטתו."

סיפור מקרה 3:

זאת הייתה פעולת אמצע שבוע רגילה בסניף. מנחם המדריך ניסה להעביר פעולה רצינית בנושא חסד, בעוד שבת זרעים בחדר הסמוך היה בעיצומו של ערב בלונים סוער. כשמנחם הבין שהחניכים לא מצליחים לשמוע אותו, הוא שלח את אסף לבקש מהם להיות קצת יותר בשקט.

אסף 1: פתח את דלת חדרם של שבת זרעים, וצעק: "אתם מוכנים להיות יותר בשקט, חניכים קטנים ומעצבנים? אנחנו מנסים להקשיב לפעולה קצת יותר רצינית מהערב בלונים המטופש שלכם..."

אסף 2: ניגש אל המדריך של שבת זרעים, ואמר בשקט: "תוכל לדאוג בבקשה שהחניכים שלך ירעישו פחות? אנחנו נמצאים בפעולה בחדר הסמוך, והרעש מפריע לנו להקשיב למדריך".

סיפור מקרה 4:

למוטי תשעה אחים. יחד אתו הם עשרה. לכבוד שבת אביו קונה עשרה חטיפי שוקולד, אחד לכל ילד, ומניח על המדף. בשבת האחרונה אחר הצהריים נזכר מוטי שעוד לא אכל את חטיף השוקולד שלו וניגש אל המדף. להפתעתו, גילה מוטי שהמדף ריק - מישהו אכל את החטיף שלו! מוטי כעס מאוד, וכשיצאה השבת לקח דף וטוש, התיישב וכתב: "מי החצוף השמן שלקח לי את החטיף? או שיקנה לי חטיף חדש או שאראה לו מה זה! (כשאגלה מיהו)". לפני שתלה את השלט על הקיר, הביט מוטי שוב בדברים שכתב.

מוטי 1: אני חושב שנשמעתי מספיק ברור. רק אחפש דבק לתלות את השלט.

מוטי 2: אולי הייתי בוטה מדי. אפשר להתנסח אחרת. אולי בכלל קרתה טעות, ולא כדאי לכתוב דברים תקיפים כל-כך.